

[Justitsministeren]

melder pas, sætter sig hen og venter og siger: »ja men det overlader vi helt til andre«, sådan som det sker i andre spørgsmål, så har det jo ikke nogen som helst interesse at begynde at formulere noget – bare for at socialdemokratiet kunne få den fornøjelse at sidde og læse på det. Nej, lad os få at vide: vil socialdemokratiet drøfte det, eller vil man ikke?

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg har sagt indtil flere gange her fra talerstolen, at vi ikke mener, der på nuværende tidspunkt er noget grundlag for at ændre lovgivningen. Men jeg mener stadig væk, at justitsministeren vender problemerne på hovedet. Det er dog ikke socialdemokratiet, der har bedt om en redegørelsesdebat her i folketinget. Det er justitsministeren, der har givet en redegørelse til folketinget. Det er justitsministeren, der dermed har bedt om at få en debat i folketinget om flygtningespørgsmålet. Men justitsministeren vil altså ikke fortælle, hvad der egentlig er den dybere mening bag denne redegørelse og den debat, vi har haft her i dag.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg har givet en redegørelse. I den meddeles, at der er problemer knyttet til den nuværende lov, der kunne begrunde en ændring af loven. Jeg har erklæret mig parat til at formulere dette. Men jeg ønskede først at høre, hvad folketinget sagde, for der er jo ingen grund til at spille tiden med et lovforslag, der er flertal imod. Der er heller ingen grund til at spille tiden med et lovforslag, hvis vor forligspartner socialdemokratiet på forhånd siger, at det ikke vil være med til noget som helst. Det er jo det svar, vi har fået fra socialdemokratiet i dag. Man vil ikke være med til noget som helst. Det har vi taget til efterretning.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

I anledning af den sidste diskussion, får man næsten lyst til at citere hosebåndsortens inskription: »Honi soit qui mal y pense« – skam få den, der tænker ondt om det.

Der må dog have været en eller anden mening, da ministeren stemte for § 20 i den gældende lov om udlændinge. Det er den paragraf, hvor der står, at hvis man får massetilstrømning, så henvender man sig til De Forenede Nationer og beder højkommissæren om at være behjælpelig. Nu må ministeren ikke lade os få det indtryk, at der slet ingen mening er bag ved den bestemmelse, og at den er helt ubrugelig. Jeg tror ikke, den er ubrugelig. Jeg vidste, dengang jeg stemte for den, at det var muligt at få hjælp. Jeg må måske i dag have lov til at underbygge dette med at henvise til Amerika, der i sammenligning med Danmark modtager mange flygtninge. I 1982 havde de én flygtning pr. 231 indbyggere, mens Danmark havde én flygtning pr. 1.275 indbyggere eller sådan noget. Hovedparten af de flygtninge, der kom til Amerika, var kommet gennem et andet land. Det var bl.a. det, vi byggede på, da vi stemte for § 20. Jeg kan aldeles ikke se, at ministeren har sandsynliggjort, at der ikke er noget værn eller noget redskab til at bringe os ud af en virkelig alvorlig situation.

Der er også grund til at sige, at der er vel ingen, der kan regne med, at fordi krigen mellem Irak og Iran nu har varet over 4 år, så bliver den ved i det uendelige. Det er jo baggrunden for, at vi modtager så mange flygtninge fra Iran.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 23:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven m.v. (Sager om ægteskab eller forældremyndighed).

(Fremsat 10/10 84).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 24:

Forslag til lov om ændring af myndighedsloven m.v.

(Fremsat 10/10 84).